

Dokazivanje homeopatije

4. hrvatski kongres o suradnji klasične i nekonvencionalne medicine
Zagreb/2003, Zgb. velesajam - Sajam Medicine i tehnike
Jadranka Zebec, dipl.hom.LCCH, Hrvatsko udruženje za klasičnu homeopatiju

DOKAZIVANJE HOMEOPATIJE

Sažetak

Homeopatska je medicina rezultat napretka i sve veće osvještenosti čovječanstva. Zagovornici starih sustava razmišljanja teško prihvaćaju činjenicu da je homeopatija po broju svojih korisnika u svijetu pri samom vrhu na ljestvici metoda liječenja. Dokazivanja djelotvornosti homeopatskih pripravaka vrlo su precizna, temeljita i opsežna, a ne baziraju se primarno testiranjem na životinjama (kao u klasičnoj medicini) i na oboljelim osobama, već na zdravim, pažljivo odabranim osobama u za to pripremljenim uvjetima. Osnovu za takva dokazivanja izvorno je postavio dr. Samuel Hahnemann polazeći od stanovišta da se patološki simptomi koje proizvodi data supstanca zdravoj osbi smatraju indikacijom za propisivanje terapije bolesnoj osobi koja je razvila slične simptome. Eksperimenti se izvode tzv. duploslijepom metodom što potvrđuje točnost rezultata, a cijeli postupak zadovoljava najviše standarde. Na taj način, dokazujući djelovanje ne samo na fizičkoj već i na mentalnoj i emocionalnoj razini, homeopatija je najdokazivija, najopsežnija i najsigurnija terapija za suvremenog čovjeka. Na temelju dugogodišnjeg ispitivanja i dokazivanja nastale su knjige „Materia Medica“, kojima se uz Repertorie služe homeopati da bi odabrali specifični pripravak za svakoga. Takvim holističkim pristupom, a uz jasnu dokazivost, homeopatija zasigurno pomaže oboljelom čovječanstvu i nudi oslonac za duhovni razvoj.

Ključne riječi

Osvještenost čovječanstva, eksperimenti, opsežna dokazivanja, Materia Medica, homeopatski pripravci

DOKAZIVANJE HOMEOPATIJE

Ritam promjene i napretka ljudske rase vidljiviji je nego ikada. Stari načini mišljenja mijenjaju se puno brže nego što to mogu prihvatiti njihovi zagovornici. Cijeli sustavi zamjenjuju se novima. Na nama je izbor: postati svjestan ili ostati neosvješten u smislu brige o svom zdravlju i zdravlju novih naraštaja.

Osnovni model klasične medicine zasniva se na pretpostavci da je bolest od nekuda došla i treba je se osloboditi. Takvo se „liječenje“ najčešće svodi na poništavanje simptoma analgeticima, antialergicima, antibioticima, antipireticima, kortikosteroidima i sl., prije no što se uopće detaljnije sagleda odakle bolest dolazi i što su njeni uzroci.

Rijetko se povezuje s našim načinom života ili nekim krivim obrascima ponašanja i navika koje se protežu iz generacije u generaciju.

Ako se i dođe na pretpostavku da je netko organsko oboljenje uzrokovano stresom, propisuju se opet antidepresivi, sredstva za smirenje i sl. Takvo liječenje ne samo da potiskuje bolest, već često dovodi i do tzv. jatrogenih bolesti, koje su posljedica nuspojava na određene lijekove i stvaraju novi sloj traume, tj. bolesti, nerijetko teže nego što je bila ona koju smo pokušali izliječiti.

Sve bolesnije čovječanstvo dokazuje propuste i nedostatke takvog liječenja i mehaničkog promatranja čovjeka. Svjedoci smo da je homeopatska medicina izbor osvještosti čovječanstva i da se pojavila upravo u vrijeme kad se alopatska medicina dokazala kao nedostatna pred novim, sve češćim bolestima modernog čovjeka. Te dvije liječničke metode međusobno se ne isključuju i ne zamjenjuju, već se mogu dobro dopunjavati, kao što je to slučaj u mnogim zemljama svijeta.

Homeopatija se svojim drugačijim, holističkim pristupom čovjeku izbija na sam vrh ljestvice po broju svojih korisnika. Prema statistikama Svjetske zdravstvene organizacije, na prvom mjestu po broju korisnika je kinesko liječinstvo, što nije neobično zbog broja stanovništva. Na drugom mjestu je HOMEOPATIJA iako relativno mlada medicina, na trećem je liječenje biljem, a tek na četvrtom klasična medicina. To je svjetska situacija, ali ne i situacija u našoj državi. No, stanje se mijenja iz dana u dan sve više, za dobrobit zdravlja novih naraštaja. Ohrabrujuća je činjenica, također proizašla iz statističkih podataka SZO, da se 60-80% ukupne populacije prvo odlučuje za neku od prirodnih metoda liječenja, a tek potom, ako je potrebno na klasičnu medicinu. Zašto je tako objašnjava se sljedećim činjenicama.

PRINCIPI I NAČIN PROPISIVANJA HOMEOPATIJE

Homeopatija je cjelovit sustav liječenja koji pomoću homeopatskih pripravaka djeluje kao impuls pokretanju našeg obrambenog sistema, odnosno prirodnih samoiscjeljujućih snaga u nama. Pridržava se starog Hipokratovog zakona sličnosti „Similia similibus cerentur“.

Porijeklo homeopatskog razmišljanja vuče korijene još od doba Hipokrata (400.470g pr.n.e.). U 16. st. švicarski filozof i liječnik Paracelzus nastavlja tu osnovnu ideju dokazujući je liječenjem sifilisa pripravkom od žive. Međutim, ocem homeopatije kakvu danas imamo smatra se njemački liječnik Samuel Hahnemann, koji je prije nešto više od 200 godina dokazao njezinu djelotvornost liječenjem tifusa i kolere. Dugogodišnjim istraživanjem nastale su i prve vrlo opsežne knjige, tzv. Materie Medice. One sadrže za svaki pojedini pripravak detaljne opise simptoma koje homeopat mora usporediti sa pacijentovim simptomima da bi mogao propisati odgovarajuću terapiju.

Simptome oboljenih, pomoću određenih rubrika iz Repertorija moramo prepoznati u opisu homeopatskih pripravaka. Rezultat tako opsežnog pristupa svakom pojedincu je taj da će osobe s istom medicinskom dijagnozom dobiti različite homeopatske pripravke, ovisno o njihovim specifičnostima, individualnostima i nijansama ne samo simptoma bolesti, već i osobnosti i načina na koji osoba reagira na stanje u kojem se nalazi. Tu se dakle vide jasne razlike u pristupu u odnosu na alopatsku medicinu, pa se kaže da HOMEOPATIJA NE TRETIRA BOLEST, VEĆ OBOLJELU OSOBU.

Osim što homeopat mora dobro poznavati osnove fiziologije, anatomije i patologije, on mora ovladati i znanjem o životnoj energiji kao pokretaču svega u nama i oko nas, pa tako i uzroku zdravlja i bolesti. Istovremeno homeopat ne samo slušati, već i doista čuti i prepoznati ono zbog čega mu netko dolazi, uzimajući u obzir sve razine osobe-tjelesnu, mentalnu, emocionalnu i duhovnu. U tome je sva bit, kvaliteta, postojanost i naprednost

homeopatske medicine. To je najobuhvatnija umjetnost iscjeljenja, a kao takva temelji se na vrlo preciznom dokazivanju svojih pripravaka.

PRINCIPI DOKAZIVANJA HOMEOPATIJE

Krenimo od činjenice da je svaki organizam moguće otrovati sa bilo kojom supstancom, ako je primijenjena u dovoljnoj količini. To se odnosi jednako na otrov ili hranu. Npr. kuhinjsku sol koju svaki dan imamo u hrani, ako je svakodnevno koristimo u velikoj količini duže razdoblje, može prouzročiti puno simptoma kod zdravih ljudi. To nam govori da je došlo do poremećaja vitalne sile organizma u specifičnih samo za tu datu supstancu. No, ako se supstanca da u toksičnoj dozi, svatko će na to reagirati, ali na grub način, kroz komu, konvulzije, diareju, povraćanje is slično. Dakle na taj način ne možemo evidentirati finije individualne nijanse reakcije organizma.

Nasuprot tome, ako se koriste male, minimalne potencirane doze kao u homeopatiji, doći će do nastanka šireg rafiniranog spektra simptoma i na mentalnom i na emocionalnom planu. To je razlog zbog čega homeopatija naglašava testiranje na zdravim ljudskim bićima koji su u stanju opisati i najsuptilnije promjene na sebi, prouzročene primjerom određene supstance.

I kao što je rekao Samuel Hahnemann, moramo se osloniti na patološke fenomene koje neka supstanca stvara u zdravom tijelu, kao jedino moguće razotkrivanje njihove unutrašnje snage. To je način da dokažemo kakvu snagu za izazivanje bolesti, a po principu sličnosti i za izlječenje, posjeduje svaki homeopatski pripravak.

USPOREDBE S ALOPATSKOM MEDICINOM

Usporedbom načina testiranja, odnosno dokazivanja homeopatskih pripravaka s lijekovima klasične medicine, došli smo do sljedećih činjenica. Lijekovi klasične medicine testiraju se prvenstveno na životinjama, a zatim na bolesnim ljudima. Testiranje na životinjama osim što je nehumano, jer se na taj način pogubi na tisuće životinja, može dati kao što je pohodno, samo grubu fizičku sliku simptoma. Testiranje pak na bolesnim ljudima, gledano očima homeopata, također je neprihvatljivo, jer se simptomi bolesti lako mogu pomješati sa simptomima potaknutim datim lijekom. Za primjenu homeopatske terapije nije dovoljno da je neki lijek bio dokazan tako što su zabilježeni samo fizički simptomi, jer mi nismo samo tijelo.

Alopatska toksikologija kao što je spomenuto, čak i da je rade najprestižniji univerziteti, nije adekvatna, jer se primarno bazira na studijama vezanim za testiranje na životinjama. Čak niti zapisi o trovanju ljudskih bića nisu adekvatni jer simptomi nisu dovoljno individualizirani. Npr. trovanje određenom tvari izazvat će maniju, no u alopatskoj će se medicini vrlo rijetko naći opis kakvu specifičnu maniju izaziva kod različitih osoba.

Zbog cijele takve situacije svi smo nerijetko suočeni s lijekovima koji u početku puno obećavaju, koriste se u ogromnim količinama, i tek se nakon par godina ustanove neke do tada nepoznate nuspojave ili loši učinci, zbog čega se povlače iz upotrebe, za što je opet potrebno dugo vremensko razdoblje. No tragovi takve terapije još se mnogo teže povlače iz našeg organizma. Osim toga, takve studije ne pokrivaju puni opseg mogućih potencija, dok se u homeopatiji bitno mijenja slika lijeka ovisno o njegovoj potenciji.

Naime, potenciranje je način na koji homeopatski pripravci zadobiju određenu snagu, tj. jačinu usporedo s količinom razređivanja, pa tako dobijemo posve netoksične pripravke s visokom energetsom vrijednosti. Svaka određena potencija djeluje na različitim razinama čemu se u homeopatiji pridaje posebni značaj, pa su i kod dokazivanja te nijanse od velike važnosti. U homeopatiji se dokazivanjem ne dokazuje samo učinkovitost njezinih pripravaka, već i netkosičnost, za razliku od alopatske farmakopeje. Dokazi o

ogromnoj toksičnosti te vrste lijekova su i načini njihovog odlaganja. Naime, treba se dibrati zamisliti što unosimo u sebe ako je to isto ekološki opasno i troši se ogromna količina novaca na specijalno odlaganje zastarjelih ili neiskorištenih lijekova.

PROCES DOKAZIVANJA HOMEOPATSKIH PRIPRAVAKA

Postoje tri kriterija za potpuno dokazivanje homeopatije:

1. Posjedovanje podataka o dokazivanju na zdravim ljudima koristeći toksične doze, hipotoksične (niske potencije) i visoko potencirane doze. Obzirom da homeopatija ne primjenjuje toksične doze, oslanja se samo na zapisane slučajeve trovanja iz toksikološke literature.
2. Simptomi zabilježeni testiranjem moraju biti vezani za sve tri razine osobe: mentalnu, emocionalnu i fizičku. Eventualne promjene na duhovnom planu ne evidentiraju se kao sigurne, jer je to područje svima nama još zagonetno i potpuno individualno.
3. Simptomi koji su izliječeni tretiranjem bolesnih osoba nekim pripravkom takoger moraju biti uključeni i odnose se na cijeli organizam.

Sama ispitivanja zahtijevaju velik broj ljudi, traju oko dvije i pol godine i dosta su skupa, no tako dobiveni rezultati biti će temelji za sve generacije koje dolaze. U modernim medicinskim univerzitetima testiranja se smatraju zastarjela svakih 10-15 godina iako su znatno skuplja od homeopatskih. Osoba koja djeluje u takvim dokazivanjima mora zadovoljiti sljedeće uvjete:

1. Mora biti upozanta sa homeopatskom metodologijom i simptomatologijom iz materije medike, da bi znala prepoznati sva stanja u toku eksperimenta.
2. Mora biti u dobi između 18 i 45 godina i prihvatljivog zdravlja, gledano sa stajališta ortodoksne medicine.
3. Mora biti sačuvanog mentalnog i emocionalnog stanja što znači da ne smije nagnjati histeriji niti anksioznosti.
4. Mora biti u stanju ocijeniti ozbiljnost eksperimenta.
5. Osoba mora biti u stanju tokom eksperimenta živjeti normalno izbjegavajući pretjerane utjecaje i mora imati prihvatljive životne uvjete.

Eksperimenti se provode duploslijepom metodom u kojoj niti eksperimentatori niti dokazivači ne znaju koji se homeopatski pripravak dokazuje. Voditelj eksperimenta odlučuje što se dokazuje i osigurava za to najviše standarde, a odabire i 25% dokazivača koji će dobiti placebo. Nakon uzimanja date supstance, tri puta dnevno, u trajanju od mjesec dana, vode se detaljne zabilješke, a doza se prekida čim se pojave jasni simptomi. Praćenje simptoma traje tri mjeseca nakon toga.

Neki će od ispitanika razviti simptome već u toku nekoliko prvih dana, sljedeća veća grupa simptome će pokazati nakon dvadesetak dana, a većina će u toku cijelog tog razdoblja pokazati samo nekoliko simptoma. Te razlike postoje zbog različite senzitivnosti ispitanika. Oni koji odmah dobiju simptome su najsenzitivniji i to su dokazivači s kojima se nastavlja eksperiment s višim potencijama. Nakon dosta vremena provedenog bez simptoma prelazi se sa hipotoksičnih doza na potenciju c30 i ponavlja se cijeli postupak na isti način. Nakon toga je zbog sigurnosti potrebno napraviti godinu dana pauze da bi se išlo na testiranje viših potencija, 10M ili 50M. Kod svakog novog testiranja ponovo se nasumce odabire 25% onih koji dobiju placebo.

Važno je pratiti dvije faze reakcije. Primarni efekt se događa odmah, nakon nekoliko sati ili nekoliko dana i to je faza reakcije što zna biti dosta dramatično. Da bi organizam uspostavio ravnotežu, to kompenzira sekundarnim efektom, koji se odvija nakon

dvostruko dužeg vremenskog razdoblja od primarne reakcije. Simptomi mogu biti suprotni. Uvijek se kod dokazivanja bilježe simptomi iz obe faze jer predstavljaju karakterističnu akciju obrambenog mehanizma. Na kraju eksperimenta prikupe se sve zabilješke i jedan po jedan obrađuje se svaki simptom obraćajući pažnju i na doba dana kada je odreagiran i na modalitete.

Svi ti podaci stavljaju se u rubrike u repertorije a raspoređuju se u 31 poglavlja od uma, preko svih organa pa do generalija, što u Kentonovom Repertoriju npr. iznosi 1455 stanica. Osim toga valja napomenuti da se u homeopatiji dokazivanja dovode gotovo do perfekcionizma pa se tako brine i o lokaciji iz kije se uzima određena supstanca. Primjerice, ako je biljka koja je korištena za dokazivanje ubrana na nekoj planini u Indiji, tada će se u cijelom svijetu za proizvodnju homeopatskog pripravka od te biljke koristiti samo materijal iz tog područja.

ZAKLJUČAK

Ovo je bio popis opsežnih dokazivanja homeopatije kojoj se još uvijek od strane nedovoljno informiranih osoba daje „kompliment“ placebo terapije. Na vama je da zaključite sami, a dobro bi bilo i pogledati film što ga je snimio BBC 1986. g., a koji pokazuje kako stado krava (homeopatija nije samo terapija za ljude već i za životinje i biljke) uvjerljivo reagira na homeopatske pripravke. Pola je stada u tom pokusu liječeno homeopatski i kod njih se mastitis od kojeg su bolovale smanjio za 95% u odnosu na drugu polovicu.

No da je homeopatija puno više od placeba govore nam i tisuće podataka o izliječenim slučajevima novorođenčadi i male djece. Unatoč svim tim dokazima, u Hrvatskoj još uvijek moramo koristiti izraz „homeopatski pripravak“ umjesto „lijek“. Vjerujem da će ovaj referat doprinijeti tome da se ubrzo povede zakon vezan za ovu plemenitu učinkovitu disciplinu liječenja, te da će homeopatija dobiti mjesto koje joj pripada u našem zdravstvu.

LITERATURA

1. Znanost homeopatije, „The Science of Homeopathy“-George Vithoulkas
2. Duh homeopatije, „The Spirit of Homeopathy“-Rayan Sankaran
3. Emocionalno liječenje homeopatijom, „Emotional Healing with Homeopathy“- Peter Chappell